

KE KOMBINOVANÉMU VZDUŠNÉMU A POZEMNÍMU BOJI

Americké vojenské umění se formovalo a stále je formováno pod silným vlivem teoretických odkazů vojevůdců francouzské buržoazní revoluce, německého vojenského teoretika Karla von Clausewitze a specifických historických zkušeností ozbrojených sil USA.

Tento vliv značně přispěl k vytvoření vojenského systému a koncepcí založených na využití ozbrojených sil a dosažení drtivé kvantitativní převahy nad protivníkem. Tento proces byl prohlouben ještě průmyslovou revolucí, která zvýšila množství materiálních prostředků k dosažení této převahy.

Růst vojenské síly Sovětského svazu po válce a i některých dalších zemí vytvořil situaci, která již prakticky neumožňovala tuto převahu vytvořit. Počáteční snaha vyrovnat kvantitativní převahu protivníka jadernými zbraněmi se ukázala v okamžiku, kdy dosáhl Sovětský svaz i v této oblasti rovnováhy, jako chybná. Americké vojenské umění se však i za této situace opíralo po celou řadu let o jaderné zbraně jako nejdůležitější prostředek porážky protivníka.

Charakter moderního bojiště vyžaduje, jak ukázaly výsledky lokálních konfliktů, získání iniciativy na samém počátku války a udržení ztrát na přijatelné úrovni. Hlavním způsobem, kterým lze čelit neúměrným ztrátám, je rychlé soustředění bojové síly. K tomuto soustředění však velmi často chyběly odpovídající prostředky a čas.

Zároveň se složitostí bojové činnosti vzrostl i význam lidského činitele, zejména odvahy, kvality velitelů a výcviku vojsk.

Další vývoj vojenského umění je charakterizován přechodem od hromadného ničení protivníka a vytvoření drtivé převahy ke způsobům, které se opírají o moderní technologie, intelektuální schopnosti, rychlost a přesnost činnosti. V současné době jsou těmito vlastnostmi charakterizovány zásady kombinovaného vzdušného boje.

A právě proto by Vás čtenáře chtěla redakce časopisu s touto problematikou seznámit. Většina velitelů a příslušníků štábů se jistě seznámila se Zpravodajskou informací č. 7 (371) Polní řád USA FM 100-5 Vedení bojové činnosti – vydanou FMNO/GS-ZS 1990. K této problematice vypracoval ÚVIS ČSA-Praha Informační zprávu 0680-1990. Ta se zabývá stavem a vývojem zásad kombinovaného vzdušného a pozemního boje. Protože okruh čtenářů této informační zprávy je velmi omezen, tak se redakce po dohovoru s GS/SRVV FMNO rozhodla ji po redakčním zpracování uveřejnit ke zvýšení profesních znalostí velitelů, příslušníků štábů, učitelů a posluchačů vojenských vysokých škol.

Vznik zásad kombinovaného vzdušného a pozemního boje

Zásady kombinovaného vzdušného a pozemního boje – **AIRLAND BATTLE** (dále jen ALB) vznikly jako výsledek procesu vojensko-politických a technologických změn, které se uskutečnily v 70. letech. Američtí vojenští odborníci zdůrazňují, že toto období bylo charakteristické růstem vojenské síly Sovětského svazu, izolacionistických tendencí v americké politice a postupným snižováním výdajů na obranu. Výlučná pozornost se věnovala evropskému válčišti a Sovětskému svazu jako nejpravděpodobnějšímu protivníkovi. Veliký vliv na vojenskoteoretické myšlení měl v tomto období průběh a výsledky arabsko-izraelské války v roce 1973. Tento lokální vojenský konflikt se stal praktickým důkazem vzrůstající ničivé síly moderních zbraní. Vždyt v průběhu 18 dní činily ztráty arabských ozbrojených sil např. 2 000 tanků a více než 500 letounů; izraelská armáda ztratila 804 tanky a 114 letounů. Tento konflikt přesvědčivě ukázal důležitost vševojskového boje, rychlého soustředění sil a prostředků, význam velení, řízení, a spojení a radioelektronického boje.

Na základně získaných zkušeností z tohoto konfliktu vypracovala správa pro výcvik a doktrínu pozemního vojska TRADOC (U. S. Army Training and Doctrine Command) návrh nového vydání polního řádu FM 100-5 Operations. Základem řádu je aktivní obrana, ve které je zdůrazněna palebná síla a široký manévry.

Možnost realizace aktivní obrany ale vyžadovala prozatím nepoznanou značnou volnost k uskutečnění manévru podél předního okraje a k tomu mít i potřebné odpovídající zálohy. V podmínkách skutečné bojové činnosti však byly tyto požadavky velmi obtížně splnitelné. Proto v roce 1978 byly vypracovány správou TRADOC koncepte integrovaného a rozšířeného bojiště. Koncepte zdůrazňovaly použití jaderných, chemických a konvenčních zbraní, ale i ničení druhých sledů protivníka v hloubce až 150 km.

Vojenský zásah Sovětského svazu v Afghánistánu, politická krize v Iránu a celkový růst nestability v rozvojových zemích na počátku 80. let se v USA chápal jako vážné ohrožení bezpečnosti a globálních zájmů Spojených států. V politickém vedení USA se zvýšily pochybnosti o reálném použití jaderných zbraní a zájem o síly rychlého zasazení.

Proto v roce 1979 rozhodlo velení pozemního vojska přepracovat polní řád FM 100-5 z roku 1976 a vypracovat novou doktrínu pozemního vojska. Využity byly koncepte integrovaného bojiště a další studie vypracované správou TRADOC a dalšími vojenskými institucemi.

Vypracovanou doktrínu nazvala správa zásadami ALB. Ty se staly základem polního řádu FM 100-5 z roku 1982 a jeho přepracovaného vydání z roku 1986.

Doktrína ALB odráží strukturu moderní války, dynamiku bojové síly a aplikaci klasičtých principů války na současné podmínky válčičtí. Doktrína uznává zákonitě trojrozměrnost moderního boje. Veškerá pozemní bojová činnost nad úroveň nejmenších střetnutí bude silně ovlivňována podpůrnou činností letectva jedné nebo obou bojujících stran.

Polní řád FM 100-5 je rozhodujícím služebním předpisem pozemního vojska pro bojovou činnost. Jeho vydání z roku 1982 již zdůrazňuje iniciativu, vyváženost palby a manévru a především lidského činitele. Do vojenského umění zavádí pojem operačního umění a požaduje návrat k základním principům války.

Za princip války americké vojenské umění považuje souhrn zásad nebo pravidel, která mohou velitelé usnadnit vítězství, jako např.: – přizpůsobuj svůj cíl prostředkům, – stále měj na mysli svůj cíl, – vybírej nejméně očekávané přístupové směry, – využívej směry s nejmenším odporem, – vybírej operační směry, které poskytují alternativní cíle, – ber v úvahu, že plány a směrnice jsou pružné a adaptabilní vůči okolnostem, – neprováděj úder v době, kdy je protivník připraven, – neobnovuj útok, jestliže selhal, podél stejných směrů nebo stejným způsobem.

Zároveň, ale i naznačuje, že nastává určitý odklon od analytického a manažerského chápání bojiště, které se soustřeďuje na kvantitativní hlediska a nedoceňuje sice neměřitelné, přesto však trvale působící skutečnosti, jakými jsou např. bojová zkušenost, iniciativa, význam času a manévru.

Poslední vydání polního řádu FM 100-5 z roku 1986 reaguje na řadu připomínek vojenských odborníků paktu NATO, které byly vzneseny proti některým ustanovením z roku 1982. Toto vydání definuje již součástí vojenského umění podrobně, rozpracovává problematiku operačního umění a zdůrazňuje jeho platnost jenom pro operační a taktický stupeň velení. Jednoznačně z jeho obsahu je vidět, že vojenskostrategická a politická rozhodnutí, která se týkají např. použití jaderných nebo chemických zbraní i překročení státní hranice, nemá v kompetenci.

Polní řád zachovává význam útoku jako nejdůležitějšího druhu bojové činnosti, přitom věnuje dosti zvýšenou pozornost obraně a vedení bojové činnosti na předním okraji. Tato změna je nepochybně reakcí na kritiku výrazně útočného pojetí předchozího vydání a přeceňování významu bojové činnosti v hloubce. Je pravděpodobně kompromisem k vyvážení útoku a obrany a bojové činnosti na předním okraji, v hloubce i ve vlastním týlovém prostoru. Důkladně je v něm rozpracována problematika součinnosti druhů vojsk pozemního

vojska a využití vzdušného prostoru. Dále v řádu je zvýrazněna úloha lidského činitele při přípravě i v průběhu samotného boje. Usiluje o maximální slučitelnost se základními dokumenty paktu NATO, ale zároveň jeho obecnost dává možnost jej využít i na válčících mimo evropský kontinent. I když obsah vojenské strategie a taktiky vojenskými odborníky je v americkém vojenském umění podrobně rozpracován, tak přesto je několik problémů operačního umění ještě nevyřešeno. Poměrná část vyšších důstojníků a generálů ještě chápe operační umění jako taktiku vyšších stupňů velení a pochybuje o jeho významu.

Současný stav zásad kombinovaného vzdušného a pozemního boje – nesmíme opomenout, že zásady ALB jsou dnes základem vojenského umění, vývoje vojenské techniky, přípravy vojsk a jejich organizace. V nich je zdůrazněn útočný charakter bojové činnosti na předním okraji, nutnost získání kvalitativní převahy nad protivníkem a současné vedení bojové činnosti na předním okraji, v hloubce a ve vlastním týlovém prostoru. Za hlavní prostředek ničení protivníka považují konvenční zbraně, nevylučují přitom i použití jaderných a chemických zbraní. Přesto, že jsou platné pro všechny stupně velení pozemního vojska, v plném rozsahu se uplatňují až od stupně divize.

Realizace zásad ALB neznámá nic více, ale ani méně, než vynalézavé vedení boje, využívající k porážce protivníka všech prvků bojové síly od psychologických operací až po jaderné zbraně.

Za hlavní způsob realizace zásad ALB je možné považovat:

- zabezpečení jednoty úsilí a předvídání situace,
- soustředění bojové síly proti slabým místům protivníka,
- určení směru hlavního úderu, zabezpečení činnosti na tomto směru a rychlý přenos a narůstání hlavního úsilí,
- náhlé zahájení bojové činnosti, uskutečnění mohutných úderů a rychlé dokončení rozdrčení protivníka,
- využití terénu, počasí, maskovacích opatření a dezinformace,
- zajištění ochrany vojsk,
- ekonomické využívání sil ke splnění nejdůležitějších úkolů,
- společné využití druhů vojsk a ozbrojených sil.

Základem výzbroje zásad ALB se stala tzv. **velká pětka**, kterou tvoří tank **M-1 Bradley**, průzkumné bojové vozidlo **M-3 Devers**, bojový vrtulník **AH-64 Apache**, víceúčelový vrtulník **UH-60 Black Hawk** a protiletadlový systém **Patriot**.

Podkladem organizační struktury pozemního vojska se stala organizace „**divize 86**“ a „**armádní sbor 86**“. Počátkem devadesátých let vznikly další typy divizí – motorizovaná a lehká pěší. Pravidelné divize pozemního vojska tvoří čtyři obrněné, šest mechanizovaných, čtyři lehké pěší, jedna vzdušná výsadková, úderná výsadková a motorizovaná divize. Ta se v současné době reorganizuje na mechanizovanou.

Útok a obrana v zásadách ALB

Útok považují zásady ALB za rozhodující druh bojové činnosti, za základní prostředek jak vnutit protivníkovi svou vůli. Vedení obrany na strategickém, operačním i taktickém stupni sice připouštějí, ale přitom zdůrazňují, že zničení protivníka nezbytně vyžaduje přejít dříve či později do útoku. Podmínky přechodu do útoku mají být v obraně vytvořeny kontrolou tempa bojové činnosti protivníka.

Útok je charakterizován především iniciativou velitelů a jejich podřízených, rychlým přenosem hlavního úsilí a maximálně hlubokým a prudkým prolamováním obrany. Útočící vojska by měla podle ALB postupovat za průzkumnými jednotkami nebo vytvořenými trhlami v obraně, manévrovat silami a prostředky, rozšiřovat úseky průlomů a usilovat o rozvinutí úspěchu a přenést bojovou činnost do hloubky.

Rozhodujícím předpokladem úspěchu při vedení útoku je podle ALB rychlost veškeré činnosti, protože je nezbytná pro splnění daného úkolu, podporuje překvapení, zbavuje protivníka stability, má značný vliv na ochranu a obranu útočících vojsk a ve značné míře zbavuje protivníka (obránce) uskutečnit účinná protiopatření. Zásady předpokládají, že

v některých případech může rychlost kompenzovat nedostatek soustředění sil a prostředků a zabezpečit potřebné tempo k dosažení cílů útoku.

Pro vedení útoku se požaduje těsná a pružná bojová sestava, která umožní rychlé a organizované zasazení sil, stálý manévr pak zabrání snížení tempa útoku a vyloučí rozptýlení vojsk k vedení boje s jednotlivými ohnisky odporu. Dále sem patří soustředění dělostřelecké palby na prostředky přímé palby protivníka, zasazení jednotek a útvarů bez vzniku mezer v bojové sestavě a dosažení objektů zteče maximální rychlostí.

Obrana je charakterizována jako jev přechodný, méně rozhodující druh bojové činnosti, zaměřený na udržení prostoru, získání času a způsobení maximálních ztrát protivníkovi. Jí lze protivníkovi zabránit v úspěchu, nelze však jejím vedením dosáhnout vítězství. **Za základní a přitom hlavní druhy obrany zásady ALB považují mobilní obranu a obranu prostoru.**

Kvalitativní převahy nad protivníkem má být dosaženo spojením hlavních zásad ALB s bojovou silou vojsk a maximálním využitím vzdušného a v budoucnosti i kosmického prostoru. Takto vzniklá převaha má umožnit zničení i mnohem početnějšího protivníka.

Hlavní zásady ALB – za ně se považuje součinnost, pružnost, hloubka a iniciativa. Správné pochopení těchto zásad považuje za nezbytné studium vojenského umění a vedení bojové činnosti.

Součinností se rozumí sladění činnosti vojsk na bojišti podle času, prostoru a cílů k dosažení maximální bojové síly v rozhodujícím místě. Jde o nejsložitější zásadu, a to jak z hlediska pochopení, tak i realizace. Součinnost neznamená pouhou koordinaci činností nebo koncentraci sil, ale spojení účinků jednotlivých činností v optimálním čase a místě. Za nejdůležitější z těchto činností se považuje palba, pohyb a zabezpečení. Výsledkem součinnosti je hospodárné využití sil, tj. vytvoření potřebné bojové síly na směru hlavního úsilí.

Jedním z výsledků součinnosti je i zvýšení pružnosti. Tou se rozumí schopnost vojsk působit rychleji než protivník, a to jak duševně, tak i fyzicky. Hlavním úkolem pružnosti je snížit opotřebování vlastních vojsk. To je možné dosáhnout stálým pozorováním bojiště, ochotou a schopností vést bojovou činnost při nedostatku informací, standardizací postupů pro rychlé přijetí rozhodnutí a jeho rychlým přenosem podřízeným, dále vytvářením organizačních struktur, které umožní rychle měnit směr hlavního úsilí a bojovou sestavu.

Dalším způsobem jak zabránit opotřebování vojsk je rozšíření bojové činnosti v prostoru, čase a zdrojích, tj. v hloubce. Využitím hloubky získávají vojska nutný prostor k účinnému pohybu, čas k plánování a vedení bojové činnosti a potřebné zdroje. Síly útoku a pružnosti obrany se dosahuje právě využitím hloubky.

Hloubka má nejen geografický, ale především operační význam, který se vždy vztahuje ke konkrétním podmínkám. Relativně malá geografická hloubka může za určitých podmínek představovat značnou hloubku operační, jak o tom svědčí zkušenosti z izraelského útoku přes Suezský průplav v říjnu roku 1973. Geograficky sice pronikly izraelské ozbrojené síly pouze do hloubky 15 až 20 km, ale i tato vzdálenost umožnila úplné obklíčení egypské 3. armády.

Iniciativou se rozumí především schopnost vojsk měnit vlastní činnosti podmínky na bojišti ve svůj prospěch. Tato schopnost tvoří ofenzivní charakter veškeré bojové činnosti.

Iniciativu je možné chápat ve vztahu k bojové činnosti vojsk, čiže podřízených nebo k jednotlivým velitelům. Ve vztahu k bojové činnosti přispívá iniciativa ke zmaření plánů protivníka. Stálá a všestranná činnost vojsk spojená se záměrným vytvářením rychlých změn na bojišti má vytvořit situaci, ve které protivník ztrácí kontrolu nad průběhem činnosti vojsk.

Základním požadavkem k dosažení iniciativy je schopnost předvídat bojovou činnost protivníka i vlastních vojsk a maximálně ji rozvinout v příznivých podmínkách. Takto chápána iniciativa má přímou vazbu na součinnost, pružnost a hloubku a zároveň i vyžaduje připravenost vojsk působit v podmínkách nejistoty. V činnosti jednotlivých velitelů je charakteristická decentralizací velení a rychlým a samostatným rozhodováním podřízených podle celkového zámyslu nadřízeného. Vyžaduje optimální rozdělení zdrojů a informací.

Snaha nadřízených o dosažení maximální součinnosti v sobě skrývá nebezpečí omezení

iniciativy podřízených. Předpokladem snížení tohoto nebezpečí je široké využívání implicitního velení a trvale platných postupů SOP (Standing Operating Procedures). Nevylučuje se však, pokud to podmínky vyžadují, přímé a trvalé řízení, včetně osobní přítomnosti nadřízeného u podřízených velitelů.

Bojová síla vojsk je tvořena manévrem, palbou, ochranou vojsk a velením. Konkrétně se projevuje ve funkčních oblastech bojiště, jež vytváří manévr, palebná podpora, protivzdušná obrana, vojenské zpravodajství, radioelektronický boj a týlové zabezpečení.

Úloha manévru jako prvku bojové síly stále vzrůstá. Manévr je rozhodující k dosažení převahy nad protivníkem a v mnoha případech se považuje za nejdůležitější k pochopení zásad ALB. Manévr na operačním stupni musí rozhodujícím způsobem ovlivňovat průběh tažení a napomáhat vojskům od samého počátku bitvy rozvinout taktický úspěch v operační. Předpokládá zpravidla účinnou palbu a ochranu vojsk. Operační manévr vyžaduje především ochranu vojsk před úderem ze vzduchu, taktický manévr i umlčení palebných prostředků protivníka a využití ochranných vlastností terénu. Rozhodující formou manévru je obchvat a obejít při maximálním využití vzdušného prostoru.

Palba je hlavním prostředkem jak zbavit protivníka schopnosti a vůle bojovat. Požaduje se nejdříve pozměnit palbou poměr sil a teprve potom zasadit úder vojsky. Důležitá je přitom úzká koordinace palby a manévru. V případě, že jsou ničeny ještě nenasazené síly protivníka, může být palba vedena i nezávisle na manévru.

Cílem **ochrany vojsk** je zachovat jejich bojeschopnost a tím získat převahu nad protivníkem. Ochrana vojsk zahrnuje opatření, která snižují účinnost paleb protivníka, jeho manévru a znesnadňují mu vedení průzkumu. Součástí ochrany vojsk je i péče o zdravotní stav vojsk, omezování vlivu nepříznivých povětrnostních podmínek, udržování bojové morálky a ochrana prostředků před znehodnocením.

Kvalifikované a spolehlivé velení se označuje za životně důležitý prvek bojové síly. Zdůrazňuje se, že na bojišti nebude nic důležitějšího než velení a požaduje se přechod na samostatné rozhodování podřízených podle celkového zámyslu nadřízeného.

Využití vzdušného prostoru, zejména v malých a přízemních výškách má pro zvýšení bojové síly mimořádný význam. Pozemní vojsko využívá tento prostor k vedení aeromobilní činnosti a je z tohoto prostoru podporováno taktickým letectvem. Důležitou podmínkou optimálního využití vzdušného prostoru je odpovídající organizace letového provozu.

V ALB se aeromobilní činností rozumí veškerá činnost spojená s nasazením vojskového a části taktického letectva. V současné době se stala nedílnou součástí veškeré bojové činnosti a představuje jeden z nejdůležitějších způsobů získání a udržení iniciativy.

Tato činnost je vedena vrtulníky a letouny vojskového letectva, bezpilotními prostředky a vzdušnými výsadkovými, pěšími a mechanizovanými jednotkami bez těžké bojové techniky. Hlavní úkoly aerobilní činnosti je velení vojskům ze vzduchu, palebná podpora smíšenými protitankovými leteckými uskupeními nebo bojovými vrtulníky, vzdušná přeprava taktických výsadků, druhých sledů, záloh a materiálů, vzdušný průzkum a radioelektronický boj a vytváření výbušných zátarasů ze vzduchu.

Taktické letectvo se podílí na realizaci zásad ALB ofenzivní leteckou podporou OAS (Offensive Air Support). Tuto podporu tvoří taktický vzdušný průzkum, přímá letecká podpora a vzdušná izolace bojiště BAI (Battlefield Air Interdiction). Ofenzivní letecká podpora se poskytuje na základě požadavků jednotlivých stupňů velení pozemního vojska počínaje praporem. Konečné rozhodnutí o přidělení podpory jednotlivým armádním sborům přijímá velitel skupiny armád.

Ofenzivní leteckou podporu a organizaci letového provozu zajišťují na jednotlivých stupních velení pozemního vojska zvlášť vytvořené orgány. Leteckou podporu armádního sboru zajišťuje středisko přímé letecké podpory DASC (Direct Air Support Center), u divize a brigády skupiny řízení taktického letectva TACP (Tactical Air Control Party). Na stupni prapor působí představený letecký návodčí. Organizace letového provozu zabezpečuje středisko řízení letového provozu armádního sboru (Flight Operations Center) a středisko koordinace letového provozu divize FCC (Flight Coordination Center).

Hlavním úkolem pro součinnost pozemního vojska s taktickým letectvem je umlčení protivzdušné obrany protivníka, úderu na jeho druhé sledy, vytváření smíšených protitankových leteckých seskupení a koordinace palby za čarou koordinace palebné podpory FSCL (Fire Support Coordination Line). Značná pozornost je věnována společné činnosti v noci a při omezené viditelnosti, činnosti ve vlastním týlovém prostoru, společnému využití radiolokačních majáků, postupům pro navazování rádiového spojení, součinnosti při klamání protivníka a při vyhledávání a záchraně osob.

Komplexně je rozpracována problematika součinnosti skupin řízení taktického letectva TACP se skupinami řízení palebné podpory FIST (Fire Support Team). Tato skupina je orgánem dělostřeleckého průzkumu divize. Jejím úkolem je zjišťování cílů a navádění laserem řízené munice. U obrněné (mechanizované) divize je celkem 36 těchto skupin.

Jinak cílem je zabezpečit úzkou součinnost těchto orgánů při řízení přímé letecké podpory. Rozpracovány jsou postupy vzájemného vyžadování palebné podpory, využívání laserových ozařovačů, integrace dělostřelectva a prostředků přímé letecké podpory ve dne i v noci.

Značný problém při využívání vzdušného prostoru je rostoucí množství vzdušných prostředků různého určení, které se často ve své činnosti vzájemně omezují nebo dokonce vylučují. Zvláště obtížná je v tomto prostoru koordinace palby a pohybu.

Současná organizace letového provozu se orientuje převážně na vojenské letectvo a neodpovídá rostoucímu množství vzdušných prostředků pozemního vojska. Uskutečňuje se zpravidla na vyšších operačních stupních a pro bojovou činnost útvarů a svazků pozemního vojska je nepružná. Zavedené identifikační systémy vlastní-cizí jsou většinou aktivní, málo odolné proti rušení a nespolehlivé. Organizace letového provozu je složitá, časově náročná, nejednotná a s nízkým podílem automatizace.

- MW -

СОДЕРЖАНИЕ

Генерал-майор Йозеф Эршек Задачи и место ГО ЧСФР в современном периоде	3
---	---

ВОЕННОЕ ИСКУССТВО

Полковник Ярослав Бурсик Розыгрыш войны	8
Подполковник Франтишек Валах, кандидат военных наук Боевые возможности и средства при проведении контрудара и способы его проведения	14
Подполковник Владимир Шилган, кандидат военных наук Создание цифровой модели рельефа в Топографической службе Чехословацкой Армии	21
Полковник Франтишек Бечка Место и роль авиации армий в оборонительном бое	25
Полковник Зденек Рыбарж подполковник Йосеф Веселы Система управления в структуре ПВО	27
Полковник Станислав Козак Оценка радиационной обстановки после аварий на атомных электростанциях	31
Майор Павол Немечкай Инженерно-техническое обеспечение оборонительных операций армии	35

МНЕНИЯ ЧИТАТЕЛЕЙ

Вопросы протитанковой обороны в американской, западногерманской и французской армиях	39
--	----

ИЗ АРМИЙ СТРАН ВАРШАВСКОГО ДОГОВОРА

Медицинское обеспечение в обороне	44
Основные принципы подготовки и проведения противовоздушной обороны	50

ИНФОРМАЦИИ

Полковник Мирослав Кратохвил ВВС Швейцарии	5
Майор Антон Сверак Перспективы НАТО в 90-х годах	59
Признаки и предупреждения в качестве входных данных в процесс управления, руководства и связи	65
Вопросы комбинированного воздушного и наземного боя	73